

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 318/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ESORT INVESTMENTS LIMITED LTD., Zenolos Kitieos Str. Engomi, 1504 Nicosia, Cyprus, zastúpenej advokátskou kanceláriou Nosko & Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Mihálik, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 62/2014 z 27. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ESORT INVESTMENTS LIMITED LTD. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ESORT INVESTMENTS LIMITED LTD., Zenolos Kitieos Str. Engomi, 1504 Nicosia, Cyprus (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 62/2014 z 27. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) proti obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), domáhala zaplataenia dlžnej sumy 14 299 073,23 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody a ušlého zisku a náhrady trov konania. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 34 Cb 107/2009 z 24. januára 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Cob 241/2013 z 21. mája 2014 rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti označenému rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením ako neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľka v odvolacom a dovolacom konaní okrem iného namietala aj to, že jej postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že *„súd prvého stupňa neodročil pojednávanie vo veci, ktoré sa napriek ospravedlneniu neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa a jeho žiadosti o odročenie pojednávania, konalo dňa 24.01.2013 v neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa. Na pojednávaní... zároveň súd prvého stupňa vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania a rozsudok vo veci samej, ktorým žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania.“* Podľa tvrdenia sťažovateľky okresný súd postupoval v rozpore so zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), keď vykonal pojednávanie v neprítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu, pretože na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že *„je zo znenia ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zrejmé, že na zabránenie možnosti súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka postačuje, aby účastník konania z dôležitého dôvodu požiadal o odročenie pojednávania.“*

... Posúdenie dôvodov uvedených v žiadosti v tom smere, či sú alebo nie sú dostatočne dôležité pre odročenie pojednávania absentuje v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa ako aj v zápisnici z pojednávania zo dňa 24.01.2013, ktoré sa konalo v neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa a sťažovateľa. Súd prvého stupňa sa totiž len obmedzil na konštatovanie, že právny zástupca sťažovateľa nepripojil k žiadosti o odročenie pojednávania aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jeho zdravotný stav neumožňuje zúčastniť sa pojednávania bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Nepredložením uvedeného vyjadrenia však právny zástupca sťažovateľa iba nenaplnil všetky náležitosti žiadosti o odročenie pojednávania v zmysle § 119 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, čo však nemôže automaticky znamenať, že dôvod pre ktorý má byť pojednávanie odročené nie je dôležitý.“.

4. Podľa argumentácie sťažovateľky „je dôvodom, ktorý bráni vykonaniu pojednávania podanie žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Pokiaľ je v kompetencii konajúceho súdu posudzovať, či dôvod uvedený v žiadosti o odročenie pojednávania je dôležitý, toto musí súd individuálne posúdiť a nemôže žiadosť o odročenie pojednávania neakceptovať len z dôvodu, že absentujú jej formálne náležitosti - takú sankciu totiž zákon nestanovuje, naopak, v zmysle § 43 ods. 1 OSP má súd povinnosť vyzvať účastníka na doplnenie alebo opravu podania. Sťažovateľ resp. jeho právny zástupca v žiadosti o odročenie pojednávania uviedol dôvod odročenia, ktorým bola práceneschopnosť právneho zástupcu sťažovateľa a táto bola doložená aj príslušným lekárskeym potvrdením. Práceneschopnosť musí byť aj bez doloženia vyhlásenia ošetrojúceho lekára o nemožnosti účastníka zúčastniť sa pojednávania dôležitým dôvodom, keďže ide o nepredvídateľnú a neodstrániteľnú okolnosť a účasť na pojednávaní by v stave práceneschopnosti bola nielen v rozpore so záujmami zastúpeného účastníka konania - sťažovateľa, ale aj porušením právnych predpisov týkajúcich sa liečebného režimu, nemocenských dávok a pod. Ak súd prvého napriek všetkým vyššie uvedeným faktom považoval právnym zástupcom sťažovateľa uvedený dôvod na odročenie pojednávania ako nie dôležitý, mal v zmysle ustanovenia § 119 ods. 2 písm. c) OSP bezodkladne oznámiť ako posúdil žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o odročenie pojednávania, zvlášť keď právny zástupca sťažovateľa adresoval súdu prvého stupňa podanie so žiadosťou

o odročenie pojednávania dňa 17.01.2013, t.j. 7 dní pred termínom nariadeného pojednávania, čo je nepochybne dostatočný časový priestor na uskutočnenie oznámenia zo strany súdu prvého stupňa ako návrh na odročenie pojednávania posúdil.“.

5. Preto podľa názoru sťažovateľky vykonanie pojednávania 24. januára 2013 v jej neprítomnosti viedlo k odňatiu realizácie jej procesných práv, ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu vo veci samej. Sťažovateľka predovšetkým nemala možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré na pojednávaní uviedol právny zástupca žalovanej, navrhnúť ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, keďže na pojednávaní súd vyhlásil dokazovanie za skončené, a predniesť záverečný návrh.

6. Sťažovateľka vidí odňatie možnosti konať pred súdom aj v arbitrárnosti rozsudku okresného súdu, ktorá spočíva v jeho nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení. Podľa sťažovateľky ňou namietané porušenia zákona, ktoré sú zároveň porušením jej označených práv, neodstránili svojimi postupmi a rozhodnutiami ani krajský súd, ani najvyšší súd.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 62/2014 z 27. októbra 2015, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej úhradu trov konania v sume 363,80 €.

8. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 3 Cob 241/2013 z 21. mája 2014 vo vzťahu k nosnej námietke sťažovateľky uviedol:

„Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že právny zástupca žalobcu odôvodnil žiadosť o odročenie pojednávania určeného na termín 24.1.2013 zhoršeným zdravotným stavom bez toho, aby priložil vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zmysle § 119 ods. 3 O.s.p.. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že právny zástupca žalobcu si bol vedomý, aké náležitosti musí mať žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu, aby mohla byť považovaná za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, o čom

svedčí aj jeho konanie, keď neprítomnosť na pojednávaní dňa 29.11.2012 ospravedlnil aj predložením potvrdenia od ošetrojúceho lekára v zmysle § 119 ods. 3 O.s.p.. Keďže neúčast' neospravedlnil náležitým spôsobom, nemohla byť považovaná za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď dňa 24.1.2013 vo veci pojednával v neprítomnosti žalobcu. So zreteľom na uvedené odvolací súd nepovažoval postup súdu prvého stupňa za odňatie možnosti konať pred súdom.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré

označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

12. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 62/2014 z 27. októbra 2015, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie ako neprípustné, keď dospel k záveru, že k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom v dôsledku procesného postupu súdu prvého stupňa nedošlo.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Podľa § 101 ods. 2 OSP súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 119 ods. 1 OSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 119 ods. 3 OSP ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či napadnuté uznesenie nie je arbitrárne a či ho najvyšší súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom zdôvodnil.

18. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia predovšetkým uviedol:

«Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ vytýka súdu prvého stupňa, ale i odvolaciemu súdu, že rozhodol vo veci bez jeho účasti na pojednávaní, hoci riadne ospravedlnil svoju neprítomnosť.

Vzhľadom na tieto skutočnosti vznesené v dovolaní sa dovolací súd zaoberal skúmaním, či došlo k porušeniu ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. ...

K namietanému porušeniu práva účastníka zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní vyplýva z ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. povinnosť súdu pokračovať v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, to znamená neplnia si povinnosti v zmysle § 101 ods. 1 O. s. p. Znamená to, že sú povinní prispieť k dosiahnutiu účelu konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd prejednať vec v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Súdom nie je povinný vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale len takej, ktorú účastník odôvodní „dôležitým dôvodom“. Aj keď to zákon výslovne neustanovuje, existenciu takéhoto dôvodu, ktorý bráni účastníkovi byť prítomný na pojednávaní, musí účastník vždy súdu hodnoverným spôsobom preukázať

pred začatím pojednávania. Nesporne choroba preukázaná lekársky uznanou práceneschopnosťou je dôležitým dôvodom v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Treba v tejto súvislosti poukázať tiež na to, že súd prvého stupňa vo veci pojednával a vykonával dokazovanie za účasti účastníkov (ich zástupcov) dňa 29. 05. 2012, ktoré bolo odročené na 24. 07. 2012, ktoré bolo tiež odročené. Súd prvého stupňa opätovne vytýčil pojednávanie na deň 29. 11. 2012, z účasti ktorého sa navrhovateľ z dôvodu dočasnej práceneschopnosti ospravedlnil a žiadal o odročenie pojednávania. Súd pojednávanie odročil na 24. 01. 2013, keď sa opätovne navrhovateľ z dôvodu choroby nedostavil na pojednávanie a žiadal o odročenie pojednávania. Toto pojednávanie súd neodročil a pojednával v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý mal predvolanie riadne doručené prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, ktorý predložil len doklad o práceneschopnosti, nie však vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jeho zdravotný stav mu neumožňuje zúčastniť sa pojednávania bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu a v odôvodnení odkázal na ust. § 119 ods. 2, 3 O. s. p. o podmienkach ospravedlnenia v súvislosti s pojednávaním vo veci. Tieto podmienky navrhovateľ nespĺnil (nasvedčuje tomu i jeho tvrdenie v dovolaní, že túto podmienku nespĺnil) a súd preto postupoval v súlade s právnym predpisom.

Dovolací súd po preskúmaní predmetnej veci vyslovil názor, že vyhodnotenie procesného postupu súdu prvého stupňa odvolacím súdom, nie je v rozpore so zákonom, nedošlo k porušeniu ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keď prvostupňový súd vo veci rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý síce svoju neprítomnosť na vytýčenom pojednávaní ospravedlnil, ale súd dôvod, pre ktorý sa nemohol zúčastniť pojednávania správne vyhodnotil za nepreukázaný (nebol predložený žiadny dôkaz podľa § 119 ods. 3 O. s. p.). K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom v odvolacom (ani prvostupňovom) konaní nedošlo, preto túto námietku navrhovateľa vznesenú v dovolaní vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú.

Námietkou nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu sa dovolací súd nezaoberal, pretože nebol oprávnený skúmať napadnutý rozsudok z vecnej stránky pre neprípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.»

19. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti. Najvyšší súd obdobne ako pred tým krajský súd nepovažoval sťažovateľkou namietaný postup súdu prvého stupňa za odňatie možnosti konať pred súdom, keď vo veci rozhodol v neprítomnosti sťažovateľky, ktorá svoju neprítomnosť na nariadenom pojednávaní síce ospravedlnila z dôvodu dočasnej práceneschopnosti, avšak nepostupovala v súlade s ustanovením § 119 ods. 3 OSP a nepredložila spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára. Najvyšší súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala dôležitosť dôvodu na odročenie pojednávania, a to aj s prihliadnutím na konkrétne okolnosti jej prípadu, keď súčasťou jej predchádzajúcej žiadosti o odročenie pojednávania bolo aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára. S poukazom na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že spôsob aplikácie ustanovenia § 237 písm. f) OSP, ako aj ustanovení § 101 a § 119 OSP najvyšším súdom nevykazuje znaky svojvoľnosti či arbitrárnosti. Napadnuté uznesenie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

20. Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľky ako neprípustné a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Z týchto dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého uznesenia, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016